

KRKONOŠSKÁ 70 – 5.3.2016

Přátelé, kamarádi,

Máme za sebou další ročník Krkonošské 70. Ročník, který pro naše týmy napsal před závodem i v závodě spoustu sice malých, nicméně vtipných a nezapomenutelných příběhů.

Jeden tým byl od začátku pevně daný a jasný. Třebaže byl myšlen jako béčko, přihlášen byl dříve a ve chvíli, kdy jsme ještě nevěděli, zda bude nějaké áčko. Proto jelo béčko nakonec historicky prvně pod označením Bakajda Harrachov A (DJ, Olda, Adam, Šaui, Sedy). S áčkem, které nakonec jelo pod označením B, to od začátku nebylo jednoduché. V původní nominaci dlouho scházel pátý člen. Když se nakonec přes Šauiho podařilo zajistit Martina Tůmu, který za nás už dvakrát startoval, hned v pondělí před závodem celou akci ohrozilo Vládovo nachlazení. Ve středu Vláda potvrdil svou účast, nicméně radost nám zkazilo zjištění, že chřipka postihla Zdendu Kříže. Místo Zdendy se však celkem operativně podařilo zajistit účast Kubu Šulce a vše bylo v klidu. Ovšem jen do pátku v předvečer závodu, kdy se ozval Martin Tůma s tím, že právě zvrací do záchodu a závod rozhodně jet nemůže. To už byl trochu větší logistický oříšek. I ten se nám však podařilo rozlousknout během chvíle a do týmu byl nominován další Šauiho kamarád, výborný enduro biker, Adam Císař. Pro ty, kdo Adama neznáte, pro vykreslení jeho charakteru postačí, když si představíte, že v pátek v půl osmé večer v Praze koupete mimino a někdo vám zavolá, že máte druhý den v osm ráno stát ve Špindlu na startu závodu na 70 km, s lidma, který neznáte, když jste přitom letos ještě ani jednou nestáli na běžkách, a vy na to celkem bez rozmyšlení řeknete ANO. Jet sedmdesátku z nuly, to už musíte mít v makovici slušnou výhybku. A tak máme áčko (pod názvem B) nakonec přece jen kompletní: Matěj, Vláda, Kuba, Honza Martínek a Adam Císař.

Nastává sobota ráno a áčko (B) i béčko (A) stojí na startu. Bok po boku. Historicky prvně startujeme oba týmy ze stejné vlny ve stejný čas. Jako by to předznamenávalo celý vývoj závodu. Áčko (B) hned po startu odjíždí a vypadá to, že si pojede svoje. Dokonce letí a na prvním mezičase figuruje na 25. místě! Také béčko (A) si jede svoje a v rozestupu cca 3 minut se celý tým sjíždí na Pláních na horní stanici lanovky ve velmi dobrém čase kolem 50 minut. Zatímco poslední přijíždí Adam a hlásí, že pokračuje bez zastavení dál a já se vydávám za ním, DJ, Olda a Šaui ještě chvíli vedou nějaká moudra. V pohodě a ve slibném čase přijíždíme s Adamem na první občerstvovačku a mezičas u Srubu. Krátce za námi doráží DJ a hlásí nám, že Šaui s Oldou zůstali na Pláních a furt čekají na toho Adama v domnění, že ještě nepřišel. Volám jim a nadám jim po kapitánsku, co se do nich vejde. Na prvním mezičase tak zbytečně prohospodaříme minimálně 5 minut, čímž se nám vidina absolutního vítězství pomalu rozplývá. No nic, odpípneme si a pokračujeme vcelku pěkným tempem stále všichni pohromadě (dokonce i fanoušci u trati nás označují za vskutku „kompaktní tým“) na Pražskou boudu na druhou občerstvovačku a druhý mezičas. K našemu překvapení se zde na chvíli setkáváme s áčkem (B). Vláda si doma zapomněl svoje nohy a půjčil si nějaké cizí, do kterých se zakousávají křeče. Člověk by řekl, že na 25-tém km je to brzo, jenže křeče mají v různé míře intenzity také Adam Císař, Adam Blažek i já. Vstříc světlým zítrkům na Pardubických boudách vyráží áčko (B) asi 4 minuty před béčkem (A), ale netrvá to ani 5 km a historicky prvně se sjíždíme v jeden velký superbakajďácký supertým. Jedeme spolu, nenastupujeme si. Může to vypadat jako projev kamarádství, ale po pravdě ono by to prostě ani nešlo. V áčku (B) jedou tři borci (Matěj, Kuba a Honza Martínek – mimochodem ročník 1963), kteří míří na vrchol stoupání k Černé hoře, daleko za nimi se jako stíny plouží 7 retardů (no, Šaui mu nutno přiznat, že přece jen funguje jako takový překladatel mezi retardy a borci). Pod Pardubickými boudami už jsem v minulosti těžky zouval, faktem ale je, že nikdy tak nízko jako letos. Jako kapitán béčka (A) si můžu dovolit se toho ujmout jako první. Ostatní sice dělají ramena, ale během 100 metrů se mi podaří zlomit všechny do jednoho. To vám byla podívaná, ještě že jsme to nevyfotili.

Z Černé hory se nějak dostáváme až na občerstvovačku na Pražskou. Bídne dojmy ze sportování nám cestou vylepšují fantastická panoramata osluněných Krkonoš. Historicky prvně padne úvaha, že s obědem na Pražské jsme sedmdesátku ještě nejeli. Navíc v pelotonu panuje obava, že v cíli nestihneme sprint žen na biatlonovém MS a tady by se koukalo parádně. Nakonec pro letošek přece jen vítězí sportovní duch a my se plížíme dál. Ze světových závodů jsme zvyklí, že se závodníci točí na špici. V našem případě se nejvíc točíme na ocase. Jestliže se sedmdesátka jezdí na posledního, letos jedeme na minimálně šest posledních. Dílem jízdou, dílem chůzí se dostáváme na závěrečnou občerstvovačku na Srubu. Stále všichni pohromadě a pohromadě se vydáváme i na poslední úsek závodu. Nějakým zázrakem nám téměř všem jedou lyže lépe než ostatním týmům, takže ve sjezdu kralujeme. Jak to tak bývá, netrvá to dlouho a je to opět do kopce. Teprve tady se projevuje to pravé bakajdácké srdce, takřka ve všech bouchnou saze a letíme vstříc cíli. Pokud to někomu přijde jako romantické subjektivní chvástání, pak se ponořme do statistik, z nichž zjistíme, že na posledním úseku se oba naše týmy posunuly o tři místa dopředu a v čase na daný měřený úsek jsme porazili cca 8 týmů, které se v celkovém pořadí umístily před námi. Berme to jako dílčí zadostiučinění a naznačení našeho potenciálu. Závěrečný sjezd po rozmrdané sjezdovce (promiňte mi ten výraz, listoval jsem ve slovníku, ale žádný jiný vhodný termín jsem nenašel) je klasickou třeshinkou. Někdo to dá ve stylu kamikadze (ať již se zasažením cíle – Adam Císař – nebo s bezpečným doletem na základnu – Adam Blažek), jiný trochu na opatrnicka, ale všichni bez újmy na materiálu či zdraví. Scházíme se před cílovou branou a historicky prvně projíždíme oba týmy svorně společně. Nějakým bordelem v čipové technologii nám to ve výsledcích bohužel hází asi o 20 vteřin odlišný čas, ale vlastně to nevadí, áčko (B) se dole pod sjezdovkou přece jen sjelo o něco dřív. A tak vlastně historicky prvně poráží áčkový B-tým béčkový A-tým.

Co říci závěrem? Pokud to snad někoho zajímá, tak možná letmo zmínit výsledky (pro archívy). Umístění lepší než výkon vyplývá ze smutného trendu posledních let, kdy se počet hlídek na startu stále snižuje. Ještě že jsme se tak rozrodili. Pojezdíme už jenom patnáct let, a pak by to mohli vzít jiní. Tak by stálo za zmínku, že v kategorii ženských hlídek na 25 km startovaly jen dva týmy, což by našim ženám dávalo poměrně slušnou šanci na bednu. Ale dost už, nechme staré rány zacelené...

Takže ty výsledky:

Bakajda Harrachov B (Matěj, Vláďa, Kuba, Honza Martínek, Adam Císař), 44. místo, 6:18:52

Bakajda Harrachov A (Adam, Olda, DJ, Šaui, Sedy), 45. místo, 6:19:15

A doplníme ještě podmínky na trati: ráno -2°C, přes den určitě nad nulou, bezvětří, polojasno, místy krásně, sníh různý, ale celkem skluzný, chvílema bořivý, vzhledem k tomu, že jsme mazali kde kdo a kde co, nechápu, že nám to z kopce skoro všem jelo a jiným tolik ne. Asi dobrá karma.

Dan S.

nástěnkář a příležitostný běžec i chodec na lyžích